

[Finansministeren.]

blev inddraget i Statskassen, medens Resten fordeltes til Politimestrene. Det var dog en Forudsætning, at Forholdet helt skulde bringes til Ophør ved en ny Lønregulering. I Konsekvens heraf blev der efter Gennemførelsen af Lønningsloven af 1931 truffet en Ordning, hvorved Indtægterne straks blev inddraget fra de Politimestre, der var ansat efter 1. Januar 1932, medens der for de gamle Politimestres Vedkommende blev fastsat en Afviklingsperiode fra 1934—35 til 1935—36. I den Periode skulde de gamle Politimestre have fordelt en forholdsmæssig Del af en Trediedel af Indtægten af Nummerpladerne.

Der fremkom senere et Andragende fra Politimesterforeningen om en Ændring af denne Ordning, og efter forskellige Forhandlinger blev det fastsat, at de Politimestre, der hidtil havde oppebaaret Andel af Overskuddet ved Salg af Nummerplader, endnu skulde fortsætte med at oppebære en saadan Andel i Finansaarene 1936—37, 1937—38, 1938—39 og 1939—40, dog saaledes, at der i Finansaaret 1936—37 fordeltes indtil en Trediedel af Overskuddet og i de følgende 3 Finansaar et Beløb svarende til henholdsvis 80, 60 og 40 pCt. af det for Finansaaret 1936—37 udbetalte Beløb. Efter Finansaaret 1939—40 skulde disse Indtægtsandele helt bortfalde. Til den Ordning har Finansudvalget givet Tilslutning i Skrivelse af 6. April 1936. Sagen er altsaa i Virkeligheden afgjort med Finansudvalgets Tilslutning i 1936.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorvidt der er Anledning til at imødekomme det nu foreliggende Andragende fra Politimestrene, vil jeg gerne bemærke, at Politimestrenes Adgang til at oppebære disse Indtægter har aldrig været bevillingsmæssigt hjemlet, og Indtægter af den Art vil være i Modstrid med de almindelige Principper i den gældende Lønningsordning. Endvidere var det en Forudsætning for den i 1928 truffne Ordning, at Forholdet skulde bringes til Ophør ved ny Lønregulering. En saadan Lønregulering er, som jeg har nævnt, sket i 1931, og Forholdet skulde for saa vidt derefter være bragt til Ophør. Naar man har fortsat med en afviklingsmæssig Ordning, skyldes det udelukkende Billighedshensyn over for Politimestrene. Og endelig skal bemærkes, at det udtrykkeligt blev betonet ved Fastsættelsen af den nugældende Afviklingsordning, at denne skulde være endelig. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen som helst Grund til at optage dette Spørgsmaal paa ny.

Det ærede Medlem har derefter rettet nogle Spørgsmaal til Undervisningsministeren, og da den højtærede Undervisningsminister har været nødsaget til at gaa til en Øjenlæge, skal jeg besvare et Par af de stillede Spørgsmaal.

Det ærede Medlem spurgte om den 10 pCt.s Nedsættelse for Forfatterunderstøttelser, der fandt Sted i 1932, fremdeles er opretholdt. Dertil skal jeg svare, ja, det er den. I Almindelighed kan det vel siges, at de 10 pCt.s Nedsættelse paa saadanne Bevillinger er ophævet, og det er altsaa et Spørgsmaal, der ogsaa kan drøftes, om man skal gaa bort fra den Nedsættelse, der her har fundet Sted, men Ændringen kan altsaa først foretages i det kommende Finansaar.

Det ærede Medlem talte derefter om Aspirantlønningsforhold og om Sygeplejerskernes Lønningsforhold og Arbejdstid. Med Hensyn til Aspirantlønningsforholdene er der jo truffet visse Reguleringer, og der kan naturligvis altid være Tale om, hvorvidt man skal gaa endnu videre. Det kan der ogsaa være Tale om for Sygeplejerskernes Vedkommende, men det koster alt sammen Penge, og hvis det ærede Medlem Hr. Korsgaard havde været til Stede, vilde han have sagt, at under denne Finansminister kan man ikke vente, at Udgifterne skal gaa ned (*Christmas Møller: Nej!*) . . . ja, og det siger man i samme Øjeblik, som man kræver yderligere Udgifter. Megen Logik er der jo ikke der!

Naar det ærede Medlem Hr. Hasle saa talte om Sygeplejerskernes Arbejdstid, svarede han jo egentlig selv paa sin Anke, idet han fremhævede, at det er en Kendsgerning, at der ikke er Sygeplejersker nok til, at man yderligere kan nedbringe Arbejdstiden. For et Aars Tid siden traf vi en Ordning, hvorefter alle Natsygeplejersker fik en Arbejdstid paa 8 Timer; de øvrige Sygeplejersker fik Arbejdstiden nedbragt til 9 Timer, og inden der er et tilstrækkeligt uddannet Personale, vil det ikke være muligt at nedsætte Arbejdstiden. Det er jo ikke alene i København, der er Vanskeligheder; jeg kunde nævne Eksempler ogsaa ude fra Provinsen paa, at Sygehusene ikke kan faa det Sygeplejerskepersonale, som man mener er nødvendigt for en forsvarlig Behandling af Patienterne.

Saa siger det ærede Medlem: Ja, men skal de paagældende saa ikke have Overarbejdsbetaling? Der er sluttet denne Overenskomst med dem, og den kan vi ikke uden videre fravige. Men der er for Resten heller ikke af de Konservative stillet noget Ændringsforslag, og naar det ikke er Til-